

Ja a skorá jeseň

Stojím na kopci.
S rukami vo vreckách,
mám červené líca,
ktoré ešte nepoštípal mráz.
Hovorím si: „Tak už si tu, ty farebná víla!“
Už sa aj k nám dostavila,
aby všetkým počarila,
keď sfarbuje listy na stromoch.
Žltá, hnedá, oranžová,
tá jemná farba sa nikdy nezachová.
Možno len na krátku chvíľu,
no človeku dodá silu.
Pani Jeseň - čas dažďových zázrakov,
vetrík berie všetko,
sfúkne i dážď z oblakov.
Rozhadzuje lístie zo stromov,
vbehne všade do komínov,
do košov i do domov.
Usadí sa na trávnom koberci,
v obývačke zázrakov.
A koberec ten je ľahký,
zaletí až nad oblaky,
kde lietajú dravé vtáky.
Chcem za nimi,
no tam ešte nemôžem.

Stojím na kopci.
A v oblakoch krúži ich tieň.
Na nose mi pristál pavúčik,
za sebou ťahal malý padáček.
Očkami sa na mňa kukal,
v boji s vetrom rýchlo prehrál.
Ale bol som šikovný,
zobral som ho do dlaní.
Na kameň som ho položil,
zašepkal mu: „To je jeseň, pavúčik!“
Ešte som sa poobzeral,
a vykročil smerom k horám.
Pokým ticho kráčam, dumám,
že v jeseni všetko zdolám...

Meno autora: René Milan Matucha

Vek: 11 rokov

Kategória: I.

Škola: Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

Pedagóg: Mgr. Erika Hanusková